

GRYZIENIE

Jak reagować kiedy dziecko ugryzie kolegę/koleżankę?

Dlaczego dzieci tak się zachowują?

Kiedy gryzienie przestaje mieścić się w normie rozwojowej?

1. Jak reagować?

Schodzimy do poziomu dziecka (kucamy, klękamy) i dajemy jasny słowny komunikat, że dane zachowanie było niewłaściwe.

Mówimy krótko i stanowczo: *"Nie wolno gryźć, to boli"*, następnie opisujemy sytuację:

"Popatrz. Ugryzłeś mnie i boli mnie ręka. Jest mi smutno".

Podpowiadamy dziecku alternatywne zachowanie: *"Ustalmy, że jak będziesz chciał ode mnie jakąś zabawkę, podejdiesz do mnie i pokarzesz paluszkiem"*.

Okaż dziecku szacunek do jego emocji i zrozumienie: *"Wydaje mi się, że się złościś"*.

Wy tłumacz dziecku sytuację oraz konsekwencje: *"Wiem, że chciałeś tę zabawkę, którą ja się bawiłam/kolega, ale zobacz kiedy gryziesz, chłopiec płacze i boli go rączka"*.

Nie krzycz. Podejdź spokojnie do sytuacji.

2. Dlaczego dzieci w tym wieku gryzą?

Gryzienie w tym wieku jest rozwojowe. Dziecko nie potrafi jeszcze zwerbalizować swoich potrzeb. Gryzienie staje się sposobem zadbania o swoje emocje i uzyskania tego czego potrzebuje w danej chwili np. zabawki.

Dziecko nie zdaje sobie sprawy, że to boli.

Tak wyraża emocje np. złość, frustracje.

Chce zwrócić na siebie uwagę "Pobaw się ze mną".

Ząbkuje.

Pokonuje kolejne kamienie milowe swojego rozwoju. U dzieci na tym etapie często dochodzi do regresu w zachowaniu. To mija.

Naśladuje inne dzieci.

Tylko w ten sposób potrafi poradzić sobie z trudnymi sytuacjami, których doświadcza.

Złe samopoczucie: przemęczenie, ból głowy, zbyt dużo się dzieje, za głośno etc.

Brak reakcji ze strony dorosłych. Dziecko nie wie, że takie zachowanie jest niewłaściwe. W takim wypadku, warto przyjrzeć się jak reagujemy w momencie, gdy dziecko ugryzie. Czy uśmiechamy się i nie wiemy jak zareagować i w konsekwencji w ogóle nie reagujemy? Czy udajemy, że nic się nie stało albo obrażamy się na dziecko i karzemy go ciszą? Czy reagujemy zbyt gwałtownie, krzycząc na dziecko?

3. Kiedy gryzienie przestaje mieścić się w normie rozwojowej.

Około 3 roku życia gryzienie nie powinno być u dziecka jedyną metodą radzenia sobie w trudnych sytuacjach, czy sposobem wyrażania emocji (złości, frustracji, niepokoju, ekscytacji etc.). Dziecko w tym wieku zaczyna już dysponować mową. Dzięki tej umiejętności nasz podopieczny potrafi w miarę zrozumiały dla dorosłego sposób, wyrazić swoje potrzeby. Jeżeli gryzienie jest dominującą metodą, warto zwrócić uwagę na:

- poziom rozwoju komunikacji werbalnej i niewerbalnej,

- sposób komunikowania potrzeb,
- zaburzenia integracji sensorycznej,
- jak dziecko funkcjonuje w grupie: czy inicjuje i podtrzymuje relacje z rówieśnikami, czy zaadaptował się do żłobka, czy uczestniczy w zajęciach, jak funkcjonuje w trakcie zabaw dowolnych,
- w jakich sytuacjach dziecko gryzie i w jakich porach dnia.

Opracowała:

Matylda Zachara

psycholog WZZ